

Остатъцитѣ сжщо се подраздѣлять на: *остатъци въ тѣсенъ смисълъ и споменици*. Първитѣ сж ония извори, които сж прѣживѣли съврѣменнитѣ си събития и се запазили до сегашнитѣ врѣмена, безъ обаче да иматъ прѣдъ видъ бѣдешитѣ поколѣния. Споменици пѣкъ сж остатъцитѣ, които сж прѣдзначени да запазятъ споменъ за миналитѣ поколѣния. Въ категорията на остатъцитѣ изобщо се числятъ: езикътъ, обичаитѣ, уставитѣ, лѣтописитѣ, надписитѣ, списъцитѣ, смѣткитѣ и всичкитѣ произведения на науката и изкуството, които сж имали връзка съ правния животъ на старитѣ българи. Прѣдания пѣкъ е онзи историченъ изворъ, чиято главна цѣль е била да запази споменъ на потомството за нѣкое сжществуеще положение. Прѣданието бива: *очевидно* и *устно*. Въ първата категория се числятъ историчнитѣ картини и статуи, а пѣкъ въ втората лѣснитѣ, пословицитѣ, гатанкитѣ и притчитѣ, които иматъ правно-исторично съдържание. Прѣданието писмено е запазено въ биографиитѣ, родословията, хроникитѣ и други подобни паметници.

Правно-исторични извори въ тѣсенъ смисълъ сж всички ония исторични извѣстия, чиято главна цѣль е да свидѣтелствуватъ или запазятъ споменъ за нѣкое сжществуеще правно положение. Въ тази категория се числятъ разнитѣ закони, юридически устави, списъци, сборници на правни обичаи, актове и други подобни извори.

Изворитѣ на българската правна история и отъ двѣтѣ главни категории сж много малко, но сравнително прѣобладаватъ ония отъ първата категория. Домашнитѣ, чисто българскитѣ правно-исторични извори сж много оскъдни: до сега още не е открита нѣкоя оригинална българска хроника, законникъ или пѣкъ нѣкой животописъ на старитѣ български владѣтели, каквито